

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus Practicus De Casibus Summo Pontifici, Episcopis, Et Praelatis Religionum Reservatis

Kiene, Johann Georg

Constantiae, 1629

Caput VIII. De Absolutione à Casibus Reservatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42214

Caput VIII.
De Absolutione Casuum
Reservatorum.

Synopsis.

- I. Iurisdictio.
- II. Iurisdictio quibus competat.
- III. Absolutio à Reservatis competis reservanti.
- IV. Absolutio excommunicationis non reservata.
- V. Reservatio cessat in mortis articulo.
- VI. Absolutio circa casus Pontificios & Episcopales in Iure.
- VII. Explicatio Paulinae Constitutionis.
- VIII. Explicatio eiusdem.
- IX. Absolutio in utroq; foro.
- X. Absolutio Episcoporum circa casus

suos

sus Papales.

XI. Absolutio circa haeresin.

I. Ad validam [A] peccatorum absolutionem necessaria prorsus est cuique Confessario iurisdictio interna [B] seu ad forum conscientiae spectans in personam [C] & peccata poenitentis, vel ordinaria, vel ex commissione.

[A] *De fide ex Conc. Florentino & Trid. Sess. 14. c. 7. quoniam natura & ratio iudicii exposcit, ut sententia in subditos duntaxat feratur, persuasum semper fuit in Ecclesia, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet iurisdictionem, confertur enim Sacramentum poenitentiae per modum absolutionis iudicialis, in qua ipsa etiam forma consistit, quae valida non est, nisi in iudi-*

catio

cando adsit autoritas & iurisdic-
 tio. [B] est autoritas quaedam in
 alium tãquàm inferiorem & sub-
 ditum, saltem in actu iudicandi,
 absolvendi & ligandi in foro con-
 scientiæ. [C] inde et si Cõfessarius
 in personã haberet iurisdictionem,
 tamen si in peccata, quia sunt, v. g.
 reservata, aut vice versa, non ha-
 bet, absolvere pœnitentem non po-
 test, & in valida sequeretur abso-
 lutio. Didacus Nugnus. 3 p. D. Th.
 q. 20 a. 2 de pœnitentia.

II. Ordinariam Iurisdictionem
 habent omnes pastores Ec-
 clesiæ, principaliter Sum. Ponti-
 fex in vniversam Ecclesiam, im-
 mediatè [A] à Deo, deinde Archi-
 episcopi [B] tã in suam, quàm
 durante Visitatione suorum Epi-
 scoporum Diocesi. Episcopi in
 suo Episcopatu. Parochi in suis
 parœciis Prælati Religionum in
 suis Collegiis, seu Monasteriis,
 qui

qui omnes tanquam propriè vocati Confessarii suos subditos vbiq̃ & à peccatis, & ab excommunicatione in foro conscientie possunt absoluerè. Delegatam seu ex commissione habent illi, quibus eam ordinarii Pastores respectu suorum subditorum committunt [C]

[A] [B] *Communis Theologorum,* derivatur enim hæc potestas ex lege & diuino quodam decreto, quo Deus certè statuit personæ ritè electæ autoritatem illam & potestatem vniuersalis pastoris & sapientis conferre, ac simul eidem infallibili quodam ductu assistere in rebus tam fidei, quam morum decernentis, quæ ad communem fidelium salutem, fideiq̃ integritatem pertinent. Alii verò Pastores suam iurisdictionem, secundum ueriores, immediatè à Sum. Pontifice obti-

obti-

obtinent, non quidem vi consecra-
tionis, sed ex vi sui muneris, quod
consequuntur à Summ. Pontifice,
iuxta illius institutionem ac mo-
dum. [C] Sylvester V. Confessor.
l. num 4. ex iure & recepta
praxi Inde Religiosus quamvis se-
mel atq; iterum ab Episcopo fuerit
adprobatus, nec validè nec licitè
confessiones audire potest, vide
Nugnum in q. 8. a. 5. dub. 8. de
pœnitentia, nisi vel à Superiore
exponatur, v g. Prælato, aut Vica-
rio absentis Prælati pro Confessio-
nibus audiendis, vel nisi ab Epi-
scopo specialem iurisdictionem
(quæ utpote à Regulari delegato
ad Confessiones audiendas sæcula-
rium etiam cum quadam univer-
sitate causarum nequit subdele-
gari, nisi fortè sit ordinarius Pa-
stor) quam in sæculares concedere
potest, aut nisi eligatur in Confes-
sorem, ab eo, qui potest à quovis
simplice

simplice sacerdote adprobato absolui, siue qui tantum venialia, vel mortalia iam confessi, siue qui facultatem, v. g. nobiles, eligendi Confessarium habeant: quo casu se audiat huiusmodi Confessiones contra Superioris voluntatem, valide quidem, sed non licite absoluet.
Nau. Man. c. 4. n. 6.

III. Absoluere à casibus, & excommunicationibus reseruatis vniuersim possunt, qui casus reseruauerunt, ac censuras tulerunt, Sum. Pontifex, Episcopus, Concilium Generale, Capitulum & Congregatio Cardinalium Sede vacante, Prælatus Exemptus Regularis, quasi Episcopalem iurisdictionem habens, singulique respectu suorum subditorum, autoritate ordinaria, tam in foro externo, quàm interno. Per commissionem autem in foro externo absolueri queunt, Legati, Nuntii, & Com-

Com-

Commissarii Apostolici, aliique quibus id peculiariter ab habentibus ordinariam potestatem committitur. Communis, quia eiusdem est autoritatis impedimentum humanâ lege & sententiâ ponere & tollere. *Henriq. l. 3. de pœnit. c. 13. Suar. t. 5. de Censuris. d. 7. num 10.* in foro externo hoc non possunt Parochi & Regulares Confessarii ex ordinaria potestate, tales utpotè inferiores eatenus habent iurisdictionem & potestatem ad absolvendum, quatenus ea à Superioribus Prælati, ac primariò à Summ. Pontifice totius Ecclesiæ Pastore conceditur, proinde ubi potestas ab iisdem vel non conceditur, sed per reservationem casuum limitatur, vel ad certum modum, v. g. dependenter à Confessione peccatorum Sacramentali restringitur, inferiores Pastores potestatem & iuris

iurisdictionem aliam non habent
absoluendi, adeòque si excedant,
nec licitè, nec validè absoluunt,
sicuti nec ab excommunicatione,
quâ nominatim in specie quispi-
am excommunicatur, aut tan-
quam excommunicatus denun-
tiatur, ordinariè nemo potest ab-
soluere, nisi qui eam tulit, aut
eius Superior, successor, vel
quibus id specialiter committi-
tur, vti communiter docetur in
Cap. Nuper. de sentent. excomm. quod
valdè conducatur ad disciplinam
Ecclesiasticam asseruandam, nè
alioqui Superiorum sententiæ
facile contemnantur. Hinc pu-
tat *Tann. d. 6. q. 10. dub. 6* priui-
legiatos non posse absoluere
ab Episcopo nominatim excom-
municatum & denuntiatum,
nisi detur eis specialis com-
missio.

**IV. In foro interno cuiq; Paro-
cho**

cho & Confessario adprobato, qui à mortalibus potest peccatis [B] potest etiam ab excommunicationibus iuris nulli reseruatibus absolueri. Ab excommunicationibus autem reseruatibus ordinaria potestate & regulariter non nisi Episcopus [B] & Pontifex [C] à reseruatibus Sum. Pontifici solus Pontifex [D]

[A] *Communis apud Fill. tr. 13. c. 7. num. 136. & colligitur ex Cap. Nuper. cit. [B] [C] patet ex dictis. [D] Communis & sigillatim claret. ex clausula Bullæ Cœne, ubi excommunicantur, qui sine legitima facultate ob defectum iurisdictionis præsumpserint contra tenorem aliquem à Casibus Bullæ absolueri, non tamen excommunicatio reseruata uti bene Sayr. Thesuro l. 3. c. 25 num. 7. contra Caiet. V. Excommunicatio. notat. Suar. cit. d. 2. s. 3. num. 6. excusas*

fat inadvertentia aut ignorantia non affectata. Non tamen excluduntur legati cum constet Sum: Pontificem, nec moraliter posse nec debere (idem de Episcopo, Pralato) per se ipsum à Casibus sibi reservatis absolvere.

V. In articulo mortis seu probabili periculo quicumque Sacerdos potest excommunicatum absolovere à quacunq; excommunicatione quantumvis reservata: cautione nimirum præstitâ iuratoria vel pignoraticia seu fideiussoria de stando mandatis Ecclesiæ & satisfaciendo. *Conc. Trid. sess. 14. c. 7.* atque ideò omnes Sacerdotes etiam non adprobati quoslibet pœnitentes à quibusvis peccatis & censuris absolvunt, vbi saltē proprius Sacerdos, aut qui ordinariâ habet iurisdictionem non adsit, vel imparatus Non tantum quod iure divino (vti aliqui probabiliter

P   docent)

docent) ea potestas & iurisdictio omnibus Sacerdotibus palam excommunicatis, hæreticis, degradatis &c. Competat, sed etiam quod iure Ecclesiastico comuni omnium Pontificum & Conciliorum consensu potius ex ipsa Apostolorum institutione absoluendi potestas & iurisdictio in articulo mortis concedatur, vide *Tan. cit. q. 9. dub. 3. Henric. cit. c. 12. Suar. t. 5. d. 7. s. 6. Sa. V.*
Absolutio ab Excomm. Forma absolutionis potest esse: Absoluo te ab excommunicatione, quam incurristi v. g. propter percussione Clerici, & restituo te Sacramentis Ecclesie, seu communioni fidelium: aut quæuis alia verba cum intentione, sufficiunt, nec teste *Sa cit. n. 5.* requiritur expressio verbalis in absolutione excommunicationis.

VI. Extra mortis articulum multi Religiosi per sua privilegia à Sede Apostolicâ concessa, possunt
 quos,

quoscūq; pænitentes in foro con-
sciētiae absoluere ab excoṁunica-
tionibus iuris tam Episcopo, quā
Pontifici reseruatīs, extra Bullam
Cænæ Domini cōtentis *Alphonsus*
de Casarubios Privilegiōrū compiler V.
Absolutio quoad sēcūlares. Roder. t. 1. qq.
Canonica. q. 61. a. 5. ex multis Pontificum
Decretis. Pii. 2. Nicolai 3. Sixti 4. &
Leonis. 10. præsertim ex Breui Pauli 3.
Societatis Iesu Patribus concessō ex quo
Presbyteri qui ad onus Confessio-
nū sēcularium idonei reperti &
deputati fuerint (pōssunt quorū-
cūq; fidelium vtriusq; sexus, vn-
decūq; accedentiū, vbi cūq; ex-
titerint, confessionibus diligenter
auditis, ipsos & eorū singulos ab
omnibus & singulis eorū peccatis,
criminibus, excessibus & delictis
quantumcūq; grauib; & enor-
mibus, etiā Sedi Apostolicæ reser-
uatis. & à quibusuis ex ipsis casibus
resultantibus, censuris, sententiis

¶ Habent

P 2

&

& pænis Ecclesiasticis (exceptis
iis quæ in Bulla Cænæ conti-
nentur) potestatem absoluendi at-
que eis pro commissis pænitenti-
am salutarem iniungendi.

VII. Nota. 1. quoscunq; fide-
les, sæculares, Clericos Regulares
(nisi fortè per speciales Constitu-
tiones à Sede Apostolica adproba-
tas impediuntur) tam ex sua quàm
alia Prouincia, vbi pro tempore
expositi sunt, & quasi secum de-
ferunt potestatem istam, qua & vti
possunt vbique, si nimirum Episcopi
adprobatio præcesserit. Imo per
priuilegium Gregorii 13. in Const. Ad
perpetuam rei memoriam. Concedi-
tur adprobato priuilegiato in Epi-
scopatu v. g. Constantiensi, dum
per Augustanum iter facit, facul-
tas audiendi confessiones, obten-
tâ prius, aut saltem petità, si com-
modè peti queat, licentiâ ab Ord-
nario, aut nõ repugnantibus Rec-
toribus

toribus Porochiarum 2. à quibus-
cunque culpis etiam Sedi Apòsto-
licæ referuatis, quare si casus seu
excommunicationes Sum. Ponti-
fici referuati expræfato priuilegio
tollì possunt, quantò magis casus
Episcopo referuati, vti patet ex
lit. etiam, non limitationis, sed cau-
sâ extensionis adiecta.

VIII. Nota 3. à quibusuis sen-
tentiis tam à iure, quàm ab homi-
ne generaliter aut specialiter (si
specialem facultatem ad id à suo
Superiore obtinuerit) latis absol-
uere, si nimirum reus sit paratus
læsæ parti, vel Ecclesiæ facere sa-
tis, aut iusta aliqua causa exigat,
nec graue scandalum iudicis se-
quatur, neque absolutio indiget
aliqua solemnitate 4. à Censuris,
id est, à quacunq; excommunica-
tione, suspensione & interdicto,
iuxta Cap. Querenti. de sent. excom.
& moderationem Con. Trid. atq; ista-

rum absolutio non indiget aliqua
solemnitate & cæremoniâ iuris,
sed simpliciter concedi potest ex
priuilegio Leonis. 10. teste Suar. n. 23.
5. à pænis Ecclesiasticis spiritali-
bus nimirû non merè temporali-
bus, aut corporalibus, nec medici-
nalibus, sed vindicatiuis, quæ sunt
impositæ à Canone, vel iudice Ec-
clesiastico, & voluntariè sunt susti-
nendæ secundû conscientiæ obli-
gationē, quæq; ex vi sententiæ per
quâ imponuntur, non habent posi-
tiuam perpetuitatē, aut definitam
durationē, sed ab illis pænis libe-
rare potest, quæ pendēt ab arbitrio
iudicis, sic mulcta pecuniaria, aut
quæuis alia pæna quâ reus volun-
tariè non suscipit, sed pati debet,
excluditur. *Vide plura apud Suar. t. 4.
de Statu Religionis l. 9. c. 2.* qua faculta-
te, teste Roderico, securè vti possunt
cõmunicantes Ordines, & præser-
tim S. Ordinis Canonorum Præ-
mon-

monstratensium, Sueuica Prouincia
ex iure nouo & amplissimo indul-
to S. D. N. Papæ Urbani 8.

IX. Quæres an absolutio à Cen-
suris intra, vel extra Confessione
Sacramentalē debeat impendi? R.
1. tutius esse eam ab inferioribus
confessoribus dependēter à Sacra-
mentali Confessione cōferri, iuxta
comūne & vulgare Bullarū tenorē:
vti nimirū pænitentium Confessio-
nibus diligenter auditis à crimini-
bus & censuris absoluantur. R. 2.
non carere probabilitate etiā posse
absolutiois beneficiū in foro exte-
riori concedi, quod priuilegii verba
æquē Cōfessioi & absolutioi exte-
riori queāt accomodari, quā Sacra-
mentali. Hinc fit vt absolues à Cen-
sura ex delicto graui cōtractā, non
possit pænā duntaxat Sacramen-
talē iniungere, sed etiā instar iudicis
in foro cōtentioso pænitentī pænā
in contumaciæ vindictā aduersus

Ecclesiam exercitæ, quam proinde reus tenetur sufferre, non quidem quod hæc pæna (præter onus satisfactionis & compensatiuæ delicti pænitentia) sit pars Sacramenti pænitentia, sed quod se voluntariè subiecerit huic iudicio & quasi hac conditione positâ, absoluitur. *suar. cit. l. 27. Roder. cit. d. 7. cum Nau.* qui ait esse communem, & particulas: Aditis pænitentium Confessionibus intelligendas asserit, secundum dispositionem iuris, vt nimirum absolutio fiat dependenter à Confessione Sacramentali, Censurarû verò extra Sacramentum. Quapropter Confessor priuilegiatus reum censurâ ligatum, paratumq; condignam satisfactionem & obedientiam Ecclesiæ redhibere, licet nolit aut nequeat Confessionem auricularem v. g. hæreticum Clerici percussorem, peragere, aut Confessori

fessori non esset integrum, probabile est á sola censura absolutum remitti posse ad alium, cui reliqua peccata detegat. Nec in foro conscientiae liberatur reus á solutione pœnæ foro contentioso debitæ, nec tertio ius adimitur, vt nequeat iustam vindictam postulare, aut publicitùs castigari: Publica namque puni-tio spectat bonum commune & exemplum aliorumque emendationem, ideòq; non debet impediri propter solam emendationem & castigationem in foro conscientiae, alioqui vergeret in graue Ecclesiae detrimentum.

X. Episcopi in foro conscientiae possunt absoluerè ab excommunicatione, suspensione, interdicto, irregularitate (exceptâ eâ, quæ oritur ex homicidio voluntario) etiam in Bulla Cænæ Sum. Pontifici reseruata, si ex occulto delicto procedat, & ad forum con-

P 5

scientia-

rentiosum non deducto: præterea
 in eodē foro [B] ab hæresi: simili-
 ter ligatū excommunicatione Papali
 [C] si propter legitimum impedi-
 mendū Papā, Legatum, Nuntium,
 accedere non possit: Quod si reus
 nec Episcopū possit, à Parocho, eo-
 q; deficiente à quocunq; Confes-
 sore ad probato absoluitur, atq; idē
 præstant Abbates [D] exempti, &
 potestate quasi Episcopali præditi.

[A] [B] Conc. Trid. sess. 24. c. 6.

Henriq. l. 5. c. 16. Tan. d. 6. de
 Penit. q. 10. dub. 6 n. 123. Et qua-
 minus hæc potestas absoluedi per
 Bullam Cane Episcopis videatur
 adempta, probabilis tamen est per
 derogationem generalem Bullæ non
 derogari privilegii in iure conten-
 ti, quod illorū non fiat expressa
 specialis mentio Addit Tan. cit. non
 esse dubiū quin Episcopi Germania
 siue ex consuetudine, siue ex speciali
 privilegio id possint [C] cū Soto. dist.

22. q.

22. q. 2. a. 3. Sylwestro v. Absolutio 3.
 aliisq; viris prudentissimis, Tan. cit.
 tum propter necessitatē, tam pro-
 pter consuetudinē. An vero concessā
 potestate casuū Papaliū in Bulla Cae-
 na absoluendi concedatur etiā casus
 heresis, cōtrouertitur ab autoribus.
 In Germania cū sit maior necessitas
 & usus absolutionis ab heresi, quā
 ab aliis casibus Bulla, ita ut nonnun-
 quā ex speciali privilegio permitta-
 tur solus casus hareseos sine aliis,
 existimare licet illū cui in Germa-
 nia facultas generalis à Casibus Bul-
 lae absoluendis facta est, etiā in illa
 comprehendendi heresin [D] Henriq.
 cit. cum aliis, ubi ait praxin cum
 ratione & sapientum autoritate
 idem Abbatibus permittere, quod
 Episcopis. Roder. cit. a. q. cum
 melioris conditionis debeant esse
 Regulares, quā seculares Epi-
 scopis subiecti. Atque posse Pre-
 latos Ordinum Mendicantium &

Camus

Communicantium per sua privilegia absolvere suos subditos Religiosos ab omnibus Casibus Bullæ Cane etiam à relapsu in hæresim, & ab excommunicatione. Si quis suadente. docet Suar. cis. t. 1. c. 21. neque privilegia Regularium per Bullam Cane reuocari. Roder. t. 1. q. 20. a. 9.

XI. Imo multæ Religiones circa absolutionem ab hæresi, privilegia obtinuere, uti patet. 1. ex Bullis Pauli. 3. Licet debitum. & Iulii 3. Gregorii 13 Societatis Generali concessis, qui in terris infidelium & remotissimis, quæ Sedem Apostolicam accedere nequeunt, suis Patribus potestatem ab hæresi absoluendi concedere potest, iuxta declarationem Pii. 5. in proprio motu. Et hic illud Glossæ locum habet. in Cap. Cum ex litteris. de in integrum restit. Multa propter distantiam conceduntur, quæ aliàs negantur 2. Iidem.

Idem ex eiusdem Gregorii indul-
to absolunt Rapietes bona nau-
fragantium iniunctâ restitutione,
vbi & quomodo ea fieri poterit 3.
absolunt legentes libros prohi-
bitos, hæreticos, aut suspectos ex-
tra Hispaniam 4. damnatos ad tri-
remes à quibuscunq; casibus, sicuti
in articulo mortis. Hæc tamen
potestas non singulis ipso facto è
Societate Iesu Presbiyteris conce-
ditur, sed iis tantum qui ad id per
Superiores (principaliter Genera-
lem, Prouincialem, Rectorem,
iuxta cuiusque delegationem) de-
putantur, Prælati namq; longè
maior facultas absoluenti & di-
spensandi competit. *Suer. cit. l. 9.
c. 11. à n. 16* quæ Priuilegia *Roder.
to. 1. q. 55 a. 7.* etiam ad alios Re-
ligiosos extendi per viam com-
municationis, & sicuti Celeberri-
ma Societas aliarum Religionum
priuilegiis participat, & aliæ Re-
ligiones

uile
Reli-
ulle
esim,
quis
l.
arin
der.
cir-
iui-
Bul-
3.
sis,
tis-
am
ous
ndi
io-
il-
ap.
tit.
ce-
2.
m.

ligiones eiusdem privilegii communicant. Etsi Bulla quandoque dicat, quod aliis non communicentur, prout clarè colligitur ex privilegiis à Gregorio 4. Cisterciensibus & Crucigeris collatis: neque opus est ut à Prælatiſ Societatis primum communicentur. Et à noſtri Ordinis deſtinatis Confeſſoribus ſecurè uſurpari poſſe non putarim ambigendum, quod appareat Prælatorum Noſtrorum petentium à Sede Apoſtolica mentem fuiſſe, ut privilegia (quantum Canonico S. P. Norberti inſtituto non repugnent) vel eadem quibus & inſignis Societas Ieſu, & Sera- phica S. Franciſci Religio, alii- que Mendicantes & non Men- dicantes utuntur, utique poſſunt, nouiter impetrarent, vel denuò ad ſedandos aliquorum ſcrupulos ob non uſum motos confirmaren- tur; quod quidem ampliffimo
indulto

indulto S. D. N. Urbanus 8. concessit, atq; vsum Priuilegiorū iuxta Amplissimorum Prælatorum dispositionem diuidendū reliquit, & iure merito, vt quibuscum paria in salute animarum paræciarumq; insuper cura onera subimus, & gratias atque priuilegia habeamus communicata: quis enim vel modicum antiquarum rerum tenax nesciat S. Norbertum sui sæculi illustre sidus, Apostolicum præconem extitisse & reformatorem, & cum Clericali munere vitam Canonicam suis in Christo renatis viuendam præcipisse, & per quinque iam sæcula laudabiliter fructuosèque cum maximo animarum lucro, Ecclesiæ Romanæ augmento, & Singulari Canonici Ordinis nostri decore continuatam.

Et mirum sanè hodieq; aduersarios

farios esse, qui acriter pugnent animarum curam Religiosis, vel omninò non competere, aut contra suam vocationem extra Cænobium Parochias curare. Sed ii non verentur Sedem Apostolicam aperte conuellere, quæ eiusmodi Regularium Clericorum instituta adprobauit, multisq; priuilegiis confirmauit; & Canonico Iuri contradicere. Et quidem liquidò ex illo constat r. Monachos esse capaces Curæ animarum. *Cap. Dactos; causa. 16. q. 1. & seqq. c. vide Less. l. 2. c. 41. dub. 12. n. 97.* quantò magis Clerici Regulares (vti inter cæteros sunt Præmonstratenses) quorum functiones animarum officio sunt coniunctiores, quàm Monachorum, qui tamen à tempore S. Ambrosii ad curam animarum assumebantur 2. posse etiam Parochias obire *Cap. si Monachus, qui, si, vt dicitur, ad Clericatum promoueatur,*

moueat, Beneficia ei pleniter & annua decimæ donentur, vt quādo necessitas extiterit, ad opera Ecclesiastica & ipsa restaurandam Ecclesiam, adiutoriam faciat, absq; dubio non ad Ecclesiam Monasterii, in quo Professus fuit, sed Ecclesiam Parochialem cui pro tempore præsidebat. Similia in Cap. Moderamine. Cap. Ex autoritate. & supponitur Clement 1. de Privilegiis. Vide de Hammesum t. 2. Cons. 400. l. 5. 3. Inter alia vbi docet satis esse Beneficiario Regulari, si ad sustentationem ei ex redditibus beneficii assignetur aliqua congrua portio, vltra quam, quicquid est, Monasterii esse. Et in corporatione paræciæ factâ, Monasterio non penes Episcopum, sed Abbatē esse ex bonis seu decimis detrahere. Quod si Abbas suo Religioso nimis detraheret, vt se honestè tractare nequiret, posset ille aduersus Abbatem

tem

rem conqueri, & congruam portionem exigere, idque illæſâ obedientiâ, quam ſuo Superiori debet, cum ius permittat Religioſo in ſimilibus euentis in iudicio agere contra ſuum Superiorem. De Instituto Canonicoꝝ Præmonſtratenſium patet illi ſemper incorporatas fuiſſe Parochias, *uſque* *probat in Annotationibus P. Martini Merz. Annot. 8. & Laurentii Landtmeter, de Clerici, Monachi, veteri inſtituta. p. 3. c. 11.* Vbi Canonicos Regulares idem cum Apoſtolis inſtitutum ſeruare, quibus adnumerem Canonicos Præmonſtratenſes, eos aſſerit, uſque hodie innumeris Eccleſiis Parochialibus Ordini ſuo incorporatis præeſſe. Et infra: ut mirum ſit virum hodie magnum (intellige alios æmulos) conatû docere hac functione Religioſis Clericis interdendum, in qua ab ipſa Eccleſiæ

inſan-

infantia (Præmonstratenfes à cæpto instituto) sanctissimè defudarunt. Et cur æmuli, cum nil quicquam in scientia, zelo, prudentia, sollicitudine Pastorū nostrorum, quod crimentur, habeant, illud solum obloqui audent, voluntque Monachos Monasterio tanquam pisces aquæ adhærere, atq; ita Ordinariorū potestatem, ac auctoritatem eleuari: sed ad has futes argumentationes superq; satis respondit in suis vindiciis Priuilegiorū Franciscus à Fonte, quē videat. Quin manifestissimè constat, (vt de iis tantum loquar quæ omnibus nota sunt) Cōstitutiones Synodales æquè à Nostris vigeri seruari, maximè in iis, quæ diuinū cultū subditorū salutē, Scamentorū administrationē concernunt. In quo ergo Episcopi auctoritas demitur, si præstatur, quod iubetur. Vt sacra mūdè seruentur, debito ritu & conformi

Sara

Sacramēta administrentur, catalogus Baptizatorū conficiatur, aliaque cæremonialia Diæcesi conformia vsurpētur seuerè ab eorū Superioribus iniungitur super quibus semper parati sunt Pastores Regulares respondere: in aliis meritò sua tuentur priuilegia iuxta Cap. Romana de Censibus in S. l. 3. tit. 20. §. Hanc autem. & declarationem Cardinalium in Cap. 11. sess. 25. de reform. §. Parochiales. & VVammesium t. 2. Confilio. 465. de Regularibus. Constitutiones Provincialis Capituli de Anno. 16. 18. §. de Parochis. in quibus tam solerter periculis occurritur, vt Pastor vix possit esse malus, nisi studiosè malus esse velit. Verum impio & suæ salutis incurio facilis vbiq; descensus auerni.

XII. Afferit vniuersim Cyprianus Ordinis S. Francisci Capucinatorum in lucem vulgatus Anno. 1625. Confessores Mendicantium &

& non Mendicantium Privilegiatorum à Casibus in Bulla Cænæ contentis, etiam à crimine hæreseos, ex concessione Urbani 4. Carmelitis facta (perviam cōmunicationis aliis Ordinibus) perquam omnium criminum, nisi tam enormia forent, vt meritò consuleretur Sedes Apostolica, absolutionem impertitur. Inter eiusmodi enormia reputantur 1. Relapsus in hæresin coram iudice competenti abiurata 2. schisma 3. litterarum Apostolicarum falsificatio. 4. ad infideles armorum delatio. De aliis criminibus etiam Simonix prauitate irretitis absolunt & dispensant. *In lect. par. en. 28. Alphonsus in additione v. A solutio. quoad Fratres. fol. 29.* Neque sermo est de speciali privilegio, quod particulare Cænobiū à Sede Apostolica obtinuit pro necessitate vti, & Nostri Cænobii laudatissimus
 Anti-

Antistes, & suarum ouium perquã
egregius Pastor, sed de Generali
concernente vniuersum Ordinem.

XIII. Quod verò Religiosi pri-
uilegiati possint à casibus Episco-
pis reseruatis absoluerè, claret par-
tim ex *Pauli 3. decreto, aliorumq; Pon-*
tificũ. partim oraculo Gregorii 31. con-
firmantis priuilegium concessum,
& declarantis, se noluisse per
III^{orum}. Cardinalium in *Conc. Trid.*
sess. 14. c. 4. asserentiũ: Regulares
non posse ex priuilegiis, præsertim
ex illo quod Mare Magnũ vocant,
absoluerè quemquam in casibus
quos sibi Episcopus reseruauerit;
declarationem derogare dicto pri-
uilegio, & manifestè post *Conc. Trid.*
iterum confirmatum fuisse. constat
ex *Bulla Pii. 5. Dum indefessa. Suar.*
cit. n. 14. Fill. t. 1. tr. 15. c. 10. n. 244.
& 247. Delr. l. 6. Disqui Mag. c. 1. f.
3. Alponsum cit. Cypr. cit Imo *Delrius*
addit vsu non recipi Declarationes
Cardi-

Cardinatum quod non publicen-
tur. Erratio á maiori ad minus de-
sumitur, si enim Pontifex suos
concedit, multò magis Episcopo-
rum concedere censeatur, *in xta R. g.*
l. 3. cui licet quod est plus, licet vi-
q; quod est minus, vt meritò *Roder.*
cit. a. 3. concludat Cõfessores Ordini-
um Mendicantiã, & cū his comu-
nicantiũ posse absoluere á casibus
Episcopo siue de iure, si tamẽ aliqui
sunt, siue de consuetudine vel spe-
cialiter reseruatis: nisi scãdalũ aut
enormitas criminis aliud suadeãt.

XIV. A casibus deniq; Prælati-
Religionum reseruatis neminem
alium nisi ab iis præstitutum, seu
delegatum absoluere liquido con-
stat, vt iam Pastores Religiosi foris
quam intra Claustrum degentes,
certos habeant accedere Confes-
sores, quibus delegatã à dictis ca-
sibus absoluendi potestas, per Cæ-
nobii Antistitem confertur, &
alii

alii

alii Canonici, licet ad probati sint ab Episcopo & expositi respectu sæcularium, in hisce casibus respectu Religiosorum sine speciali licentia nihil possint ob defectum Jurisdictionis, quam soli Superiores pro arbitrio idoneis presbyteris debent & possunt conferre, restringere. *Ex Bulla Clementis 8. & praxi quotidiana.*

Hæc sunt quæ de Casibus reseruatæ visa sunt dicenda, quæ omnia & singula Sancto Sanctæ Matris Ecclesiæ Romanæ & cuius alterius rectius quàm ego sentientis, qua par est humilitate & reuerentia, iudicio & censuræ subiicio. Ad maiorem Dei Deiparæque S. Norberti & Tyberii gloriam, &c.

ELEN-